

Első fejezet

London
1831. október 3.

Peregrine Dalmay, Lisle grófja egyik szülőjéről a másikkra nézett.

– Skóciába? Kizárt dolog, hogy odautazzam.

Atherton márkija és márkinéja egymásra pillantott. Lisle meg sem próbálta kitalálni, mit jelent ez a pillantás. A szülei a saját világukban éltek.

– De számítottunk rád! – mondta az anyja.

– Miért? – kérdezett vissza Lisle. – A legutóbbi levelemben világosan megírtam, hogy csak egy rövid ideig maradok, mielőtt visszatérek Egyiptomba.

A szülei egészen mostanáig vártak – percek múlva indulniuk kellett a Hargate-házba –, hogy szóljanak neki, a család egyik skóciai birtokán válsághelyzet alakult ki.

Ma este Hargate grófja és grófnéja bált ad az özvegy Hargate grófné, a Hargate család matriarchája, Eugenia kilencvenötödik születésnapja alkalmából. Lisle azért tért haza Egyiptomból, hogy részt vegyen az ünnepségen, s nem csupán azért, mert esetleg ez lesz az utolsó alkalom, hogy élve láthatja a huncut idős hölgyet.

Bár majd' huszonnégy éves felnőtt ember volt, aki nem szorult többé Rupert és Daphne Carsington gondoskodására, Lisle továbbra is a családjának tekintette a Carsingtonokat. Ők voltak az egyetlen rendes család, akiket ismert. Álmában sem jutott volna eszébe, hogy kihagyja az ünnepséget.

Alig várta, hogy újra találkozzon velük, különösen Olivióval. Öt éve nem járt itthon, öt éve nem látta a lányt. Amikor két héttel ezelőtt hazaérkezett, Olivia Derbyshire-ben volt, és csak tegnap tért vissza Londonba.

Szeptember elején, alig néhány nappal a koronázási ünnepségek után utazott le szülei vidéki birtokára, egy felbontott eljegyzés után. Ez volt a harmadik, negyedik vagy a tizedik felbontott eljegyzése – mind-egyikről beszámolt a leveleiben, de Lisle időközben elvettette a számolást –, és a rövidegét illetően minden addigi rekordját megdöntötte. Nem egészen két óra telt el aközött, hogy elfogadta Lord Gradfield gyűrűjét, majd vissza is küldte neki az egyik szokásos, sok aláhúzást és nagybetűket tartalmazó levelének kíséretében. Őlordsága nagyon a szívére vette a visszautasítást, és addig provokált egy ártatlan nézelődőt, míg párbaj lett a dologból, amelynek során mindkét férfi megsérült, bár nem halálosan.

Más szóval, az Olivia körüli szokásos izgalmak.

Lisle egyáltalán nem a szülei miatt jött haza. Neveltséges alakok. Vannak ugyan gyerekeik, de az nem család. Tökéletesen elmerültek a saját világukban és végtelen drámáikban.

Ez is milyen jellemző! Hatalmas jelenetet rendezni a szalonban egy olyan témával kapcsolatban, amelyet

normális emberek egy értelmes vita keretében és alkalmas időpontban vitattak volna meg, nem pedig percekkel a bálba indulásuk előtt.

Ha jól értette, a Gorewood-kastély fokozatosan hanyatlott az elmúlt három- vagy négyszáz év során, s helyel-közzel javításokat is végeztek rajta ez idő alatt. Valami oknál fogva Lisle szülei hirtelen úgy döntöttek, hogy vissza kell állítani az épület régi fényét, és neki kell odautaznia, hogy felügyelje a munkálatokat, mert valami gond akadt a... kísértetekkel?

– De menced *kell!* – erősködött az anyja. – Valakinek oda kell utaznia. Valakinek tennie kell *valamit!*

– Ez a valaki pedig a tisztartód – felelte Lisle. – Nevetséges, hogy Mains egész Midlothianben nem talál munkásokat. Azt hittem, a skótoknak égető szükségük van a munkára.

A kandallóhoz ment, hogy megmelengetse a kezét.

Az Egyiptomból való visszatérése óta eltelt néhány hét nem volt elég, hogy alkalmazkodjon az itteni időjáráshoz. Az angliai ősz a legkeményebb télnek tűnt számára. Skócia elviselhetetlen lenne. Ott még a nyár dereka is undorító: szürke, szeles és esős, ha éppen nem havazik vagy havas eső esik.

Lisle-nak nem volt ellenére, hogy kemény körülmények közt éljen. Egyiptomban a szó szoros értelmében brutális viszonyok uralkodtak. De Egyiptom egy felfedezni való világot kínált neki. Skóciában nincs mit felfedezni, nincsenek megoldásra váró rejtélyek.

– Mains mindent megpróbált, még a megvesztegetést is – mondta az apja. – De ott most arra van szükség, hogy a család egy férfitagja személyesen is jelen legyen. Te is tudod, a skótok mennyire ragaszkodnak

Loretta Chase

a klánjaikhoz. Azt akarják, hogy a kastély ura vegye kézbe az irányítást. Én nem mehetek. Nem hagyhatom itt az anyádat, amikor ilyen törékeny az egészsége.

Más szóval már megint állapotos.

– Úgy tűnik, kénytelen magamra hagyni, szerelmem – emelte az anyja ernyedten a homlokához a kezét. – Peregrine-t sohasem érdekelt más, mint a görög, a latin meg a copf.

– Kopt – javította ki Lisle. – Egyiptom ősi...

– Mindig csak Egyiptom – szakította félbe az anyja, és egy kis pityergést is bevetett. – Mindig csak a piramisaid, a múmiáid meg a tekerceid, de hogy mi is létezőnk... Az öcséid azt sem tudják, hogy ki vagy!

– Elég jól ismernek – felelte Lisle szárazon. – Én vagyok az, aki azt a sok tréfás dolgot küldöm nekik külföldről.

A két kisebbik fiúnak ő volt a rámenős és titokzatos báty, aki izgalmas kalandokba keveredik a távoli vad és veszélyes vidéken. Ő pedig olyan ajándékokat küldött, amelyekkel örömet szerzett nekik: madár- és macskamúmiákat, kígyóbőrt, krokodilfogát és gyönyörűen konzervált skorpiókat. Rendszeresen írt is nekik.

Ennek ellenére nem tudta teljesen elhallgattatni a belső kis hangot, amely azt súgta neki, hogy sorsukra hagyta az öccseit. Hiába mondogatta magának, hogy semmit sem tudna értük tenni, kivéve, hogy ő is osztozna a nyomorúságukban.

Csak Lord Rathbourne, akit társaságszerte a Tökéletes Lordként ismertek, volt képes kezelni Lisle szüleit. Ő mentette meg Lisle-t tőlük. De most már Rathbourne-nak saját családja volt.

Lisle tudta, hogy tennie kellene valamit a fivéreiért. De ez a kastélyügy képtelenség. El kellene halasztania az Egyiptomba való visszatérést... mennyivel is? És miért?

– Nem értem, mi jó származna abból az öcsémnek, ha dohos és düledező palotában fagyoskodnék – mondta. – Elképzelnem sem tudok nevetségesebb feladatot, minthogy négyszáz mérföldet utazzak azért, hogy egy csapat babonás munkást megmentsek a koboldoktól. Azt meg végképp nem fogom fel, mitől félnek a falusiak. Skóciában minden kastély szellemjárta. Minden talpalatnyi hely. A csataterék. A fák. A sziklák. A skótok szeretik a kísérteteiket.

– Itt többről van szó, mint egyszerű szellemekről – magyarázta az apja. – Történt néhány döbbenetes baleset, és vérfagyasztó sikolyokat hallottak az éjszaka közepén.

– Azt beszélnek, hogy egy régen szunnyadó átok kelt életre, amikor Frederick Dalmay kuzinod véletlenül rálépett Malcolm MacFetridge üknagyanyjának a sírjára – borzongott az anyja. – Frederick nyomban ezután betegeskedni kezdett, és három év alatt el is vitte valami kórság!

Lisle körülnézett, mintha azt remélné – nem először –, hogy talál valakit, akitől megkérdezheti: te ezt elhiszed?

Bár annak, hogy szülei képesek meghajolni az észérvek előtt, nem volt több esélye, mint annak, hogy hirtelen felbukkan egy unikornis a szalonban, Lisle saját józan esze azt követelte, hogy rámutasson a tényekre.

Loretta Chase

– Frederick Dalmay kilencvennégy éves volt, és ál-
mában halt meg, méghozzá tíz mérföldre az állítólag
elátkozott kastélytól.

– Nem ez a lényeg – vitatkozott az apja. – A lényeg,
hogy a Gorewood-kastély a Dalmay-ek tulajdona, és
lassan összeomlik.

És egészen mostanáig te sem törödtél vele, gondolta
Lisle. Frederick kuzin évekkal azelőtt elhagyta a kas-
télyt, a szülei pedig nem foglalkoztak vele.

Vajon miért lett hirtelen ilyen fontos?

Mi másért? Mert itthon volt, és így nem tehette
meg, hogy tudomást sem vesz róluk, ahogy a levelek-
kel tette. Ez nem más, mint cselszövés, hogy őt Ang-
liában tartsák. Nem azért persze, mert szükségük len-
ne rá vagy akarnák őt. Nem, pusztán azért, mert
szerintük itt a helye.

– Mit törődik ő vele? – sírta az anyja. – Mikor tö-
rődött egyáltalán Peregrine velünk?

Felugrott a székről, és az egyik ablak felé vetette
magát, mintha ki akarna ugrani rajta elkeseredésében.

Lisle nem ijedt meg. Az anyja sohasem ugrott még
ki egyetlen ablakon sem, és a fejét sem verte szét a kan-
dallópárkányon. Csak megjátszotta, hogy megteszi.

A szülei drámai jeleneteket rendeztek gondolkodás
helyett.

– Milyen szörnyű bűnt követhettünk el, Jasper,
hogy ilyen kőszívű gyermekkel vert meg a sors? – si-
ránkozott az asszony.

– Ó, Lisle, ó, Lisle! – sóhajtott az apja, és kezét
a homlokára szorítva felvette kedvenc Lear király pó-
zát. – Kihez fordulhatna egy férfi, ha nem a legidősebb
fiához és örököséhez?

Mielőtt belefoghatott volna a szokásos monológjába a háládatlan és keményszívű gyermekekről, anyja vette át a szót.

– Ez a fizetség, amiért a kedvedben jártunk – mondta könnyben úszó szemmel. – Ez a büntetésünk, amiért Anglia legmegbízhatatlanabb emberére, Rupert Carsingtonra bízunk.

– Csak a Carsingtonok számítanak neked – vette fel a fonalat az apja. – Hány levelet írtál nekünk Egyiptomból a sok ott töltött év alatt? Egy kezemen meg tudom számolni.

– De miért kellett volna írnia, amikor sohasem gondol ránk? – panaszkolta az anyja.

– Csak egy egyszerű kéréssel fordultam hozzá, erre gúnyval válaszol. – Apja a kandallóhoz viharzott, és öklével a kandallópárkányra sújtott. – Istenem, hogy is lehet ezt elviselni? Esküszöm, Lisle, a miattad érzett aggodalom és bánat tesz idő előtt a sírba.

– Ó, drágám, ne mondd ezt! – sikoltotta az anyja. – Képtelen lennék nélküled élni! Bánatomban utánad halnék, és szegény fiúk itt maradnának árván.

Ellökte magát az ablaktól, beleroskadt a legközelebbi székbe, és hisztérikus zokogásban tört ki.

– Most nézd meg, mit csináltál az anyáddal! – mutatott zaklatott hitvesére Lord Atherton.

– Mindig ezt csinálja – mondta nyugodtan Lisle.

Apja keze lehullott, és megbántva fordult el tőle. Elhúzta a zsebkendőjét és az anyja kezébe nyomta... mindez egy pillanat műve volt, mert anyja zsebkendőjét máris ki lehetett volna csavarni. Lady Atherton bámulatosan sok könnyet tudott hullatni.

Loretta Chase

– A fiúk kedvéért imádkoznunk kell, hogy soha ne jöjjön el az a szörnyű nap – mondta az apja felesége vállát simogatva. – Lisle természetesen úgyis a pogányok közt fog kóborolni, nemtörődöm idegenek gondjaira hagyva az öccseit.

A fivérei már így is nemtörődöm idegenek gondjaira vannak bízva, gondolta Lisle. Ha elárvnának, apja valamelyik nővéréhez vagy húgához kerülnének. Bár egyiküket – Lord Rathbourne első feleségét – évekkel azelőtt elveszítette, a többi hat kitűnő egészségnek örvendett, és nyilván észre sem venné, ha egyiket gyerekekkel szaporodna amúgy is népes családjuk. Nem mintha bármelyikük is személyesen foglalkozott volna a gyerekeivel. Szolgák, nevelőnők és tanítók nevelgették a csemetéket. A szülők nemigen csináltak mást, mint beleütötték az orrukat olyan dolgokba, amelyekbe nem kellett volna, azt keresték, hogyan bosszantsanak másokat, és nevetséges, kellemetlen terveket dolgoztak ki, amivel csak mások idejét vesztették.

Nem fogja hagyni, hogy manipulálják. Ha megengedi, hogy belerángassák ebbe az érzelmi örvénybe, sohasem szabadul ki belőle.

Ragaszkodnia kell a tényekhez, ha két lábbal a szilárd talajon akar maradni.

– A fiúknak tucatnyi rokonuk van, akik gondoskodnának róluk, és több mint elég pénzük, amiből élhetnek – mondta. – Nem fognak árvaházban éhezni és szenvedni. Én pedig nem megyek Skóciába valami ostoba megbízás miatt.

- Hogy lehetsz ilyen szívtelen? – sírta az anyja.
– A család egy vagyontárgyának a pusztulással kell szembenéznie.

Visszasüllyedt a székbe, hagyva, hogy férje zsebken-dője kiessen remegő ujjai közül, mintha arra készülne, hogy elaléljon.

A komornyik lépett be. Úgy viselkedett, mint mindig, mintha semmi rendkívüli érzelemkitörés nem történt volna.

- A hintó indulásra készen vár – jelentette.

A dráma nem ért véget az indulásukkal, hanem folytatódott a Hargate-ház felé vezető úton. A késői indulásnak és a sűrű forgalomnak köszönhetően az utolsók közt érkeztek.

Lisle szülei folyamatosan ostromozták a fiukat, el-árasztották szemrehányásaikkal azokban a nyúlfarknyi időközökben is, amikor üdvözölték a házigazdákat, a jelenlévő Carsington férjeket és feleségeket, s ahogy utat törtek a tömegben az est díszvendége felé.

Úgy tűnt, az özvegy Hargate grófné semmit sem változott. Olivia leveleiből Lisle tudta, hogy az idős hölgy még mindig pletykálgodik, iszik és whistezik a barátnőivel, akiket a Carsingtonok maguk közt csak Hárpiákként emlegettek, és még mindig akad arra ideje és energiája, hogy zsarnokoskodjon a családján.

Jelenleg a legutóbbi divat szerinti legdrágább hol-mikba öltözve, kezében egy itallal ült valami trónus-féleségen, a Hárpiák úgy csoportosultak körülötte, mint egy királynő udvarhölgyei. Vagy inkább, mint

Loretta Chase

a keselyűk a keselyűkirálynő körül. Attól függ, ki milyen szemszögből nézi.

– Szánalmasan nyúzottnak látszol, Penelope – fogadta az idős hölgy Lisle anyját. – Van, aki kivirul, amikor gyermeket vár, és van, aki nem. Kár, hogy te nem azokhoz tartozol, akik kivirulnak... az orrod kivételével persze. Az elég vörös, meg a szemed is. A te korodban én nem bőgnék annyit, és nem is szülném sorra a gyerekeket. Ha engem kérdezel, akkor kellett volna elvégezned ezt az egész szülés dolgot, amikor elkezdted. Nem volt helyes szünetet tartanod, és addig várnod, amikor oda az egész külsőd és az izmaid is menthetetlenül elrenyhültek.

Lisle anyja elvörösödött, és a szava is elakadt. Óladysége Lisle-hoz fordult.

– Ó, hát visszatért a vándor, szépen lebarnulva, mint mindig. Azt hiszem, megrázó lesz számodra, hogy a lányok mind teljesen fel vannak öltözve, de kénytelen leszel elviselni, hogy nem meztelenkednek.

Barátnői jót kacagtak.

– Ha már a meztelenségénél tartunk – vihorászott Lady Cooper, aki a fiatalabb Hárpiák közé tartozott a maga legfeljebb hetven évével. – Mennyit tennél rá, Eugenia, hogy a lányok fantáziáját az izgatja, az ifjú Peregrine mindenhol olyan barna-e, mint az arcán?

Lisle anyja halkán felnyögött.

Az özvegy közelebb hajolt a fiatalemberhez.

– Mindig is álszent ostoba liba volt – súgta neki félhangosan. – Ne is törődj vele. Ez az én partim, és azt akarom, hogy a fiatalok jól érezzék magukat. Tele vagyunk csinos, fiatal lányokkal, és mind ég a vágytól, hogy megismerje a mi nagy kalandorunkat. Menj csak,

Lisle, nyugodtan, és ha azt találod, hogy Olivia megint eljegyezte magát valakivel, mondd neki, hogy ne legyen nevetséges.

Egyetlen intéssel elbocsátotta a fiút, és élvezettel tért vissza Lisle szüleinek gyötréséhez. Lisle a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalás nélkül otthagya őket, és eltűnt az ünneplő tömegben.

A bálterem, ahogy az özvegy mondta, tele volt gyönyörű lányokkal, és Lisle egyáltalán nem volt immúnis a csinos nőszemélyekkel szemben, legyenek teljesen felöltözve vagy sem. A tánc sem volt ellenére. Könnyen talált partnereket magának, és boldogan megtáncoltatta őket.

Tekintete azonban egész idő alatt a tömeget fűrkészte egy vad, vörös üstököt keresve.

Ha Olivia nem táncol, akkor csak a kártyaszobában lehet... és éppen megkopaszt valakit, aki volt olyan ostoba, hogy leüljön vele játszani. De az is lehet, hogy valami sötét sarokba elbújva megint eljegyz magát, ahogy az özvegy gyanította. Olivia számos felbontott eljegyzése, amely egy kevésbé gazdag vagy befolyásos családból származó lányt rég tönkretettek volna, nem riasztotta el a kérőket. Azt sem bánták, hogy nem egy kimondott szépség. Olivia Carsington jó parti volt.

Jack Wingate, az apja a nemrég elhunyt Fosbury gróf ifjabbik, könnyelmű fia volt. Fosbury halálával kisebb vagyon szállt a lányra. Rathbourne vikomt, a mostohaapja, aki egyben Lisle nagybátyja is volt, szintén temérdek pénzt mondhatott magáénak, ráadásul ő volt Hargate gróf örököse, aki még nagyobb vagyonnal rendelkezett.

A táncok alatt és között Olivia volt a beszélgetések fő témája: a múlt havi koronázáson viselt kihívó ruhája, a kocsiverseny Lady Davenporttal, párbaja Lord Bentwhistle-lel, akit azért hívott ki, mert a férfi korbáccsal megütött egy kifutófiút... és így tovább, és így tovább.

Már négy éve forgott a társaságban, de még mindig nem ment férjhez... és változatlanul szóbeszéd tárgya volt London-szerte.

Lisle-t ez a legkevésbé sem lepte meg.

Bathsheba, a lány anyja a DeLucey család romlott ágából származott: hírhedt szélhámósok, csalók és bigámisták fészekaljából. Mielőtt Bathsheba Wingate hozzámment volna Lord Rathbourne-hoz, határozottan úgy festett, Olivia rossz hírű elődei nyomába lép. Azóta az előkelő neveltetés elrejtette az erre utaló jeleket, de nyilvánvaló, hogy a lány természete mit sem változott.

Lisle emlékezett néhány sorra az egyik levélből, amelyet Olivia Egyiptomba írt neki nem sokkal azután, hogy Lisle első öccse megszületett.

Alig várom a napot, amikor én is Agglégény leszek. Szeretnék izgalomokkal teli életet élni.

A pletykák szerint ez sikerült neki.

Lisle már azon volt, hogy komolyan nekilát a lány keresésének, amikor észrevette a tülekedő, egymást lökdöső férfiakat a terem egyik sarkában – nyilván azon versenyeztek, hogy az ügyeletes szépség közelébe kerülhessenek.

Lisle arra felé indult.

Túl nagy volt a tömeg, így először csak a férfiak feje fölé magasodó divatosan lehetetlen frizurát látta. Első látásra olybá tűnt, mintha két paradicsommadár

beledugná a csőrét egy vörös kontyba... egy nagyon vörös kontyba.

Az egész világon csak egyetlen lánynak van ilyen haja.

Nos, igazából nem meglepő, hogy Oliviat férfiak gyűrűjében találja. Előkelő származású, fantasztikusan nagy hozománya van. Ez több, mint elég, hogy pótolja...

A tömeg ekkor kettévált, és Lisle megpillantotta a lányt, aki felé fordult, és ő döbbenten torpant meg.

Elfelejtette.

Az a hatalmas kék szempár!

Lisle egy pillanatig csak állt, elveszve a kékségben, amely oly sötét volt, mint Egyiptom ege alkonyatkor.

Aztán pislogva magához tért, de csak azért, hogy befogadja a teljes látványt: a merev kontyon billegő, nevetséges madaraktól a halványzöld ruha szegélyének fodrai-bodrai alól kikandikáló hegyes orrú báli cipelőig.

Tekintete lassan ismét felemelkedett, s vele együtt agya is csigatempóra lassult.

A frizura és a cipő közt kecses ívű nyakat, gömbölyű vállat, telt keblet látott... és lejjebb karcsú derék ívelt szemnek kellemesen nőies csípővé...

Nem, itt valami tévedés történt. Olivíára sok mindent lehetett mondani, de az, hogy *gyönyörű*, nem volt köztük. Feltűnő, igen: a végzetes kék szempár, az élénkvoros haj. Ez az övé, senki másé. És igen, az ott az ő arca a nevetséges frizura alatt... de nem, mégsem.

Lisle csak nézett, újra meg újra végigmérte a lányt. A teremben hirtelen fullasztó lett a hőség, és a szíve furcsa ritmusban kezdett kalapálni, miközben agyát

emlékek sűrű köde borította be, s vakon botorkálva kutatott az emlékképek közt, hogy magyarázatot találjon arra, amit a szeme látott.

Homályosan rémlett, hogy neki most mondania kellene valamit, de fogalma sem volt, mit. A nagyvilági modor egyébként sem jött ösztönösen neki. Egy másik világhoz volt szokva, másfajta éghajlathoz, másféle férfiakhoz és nőkhöz. Bár megtanulta, hogyan illeszkedik be ebbe a világba, ez a beilleszkedés mégsem vált természetessé számára. Sohasem tanulta meg, hogy olyasmit mondjon, amit nem gondolt komolyan, és most nem tudta, mit kellene mondania.

Abban a pillanatban minden civilizált modor, amelyre valaha is próbálták ránevelni, semmivé lett. Olyan látvány tárult elé, amely letépte róla az összes szabályt és semmitmondó frázist, a helyes társasági viselkedés előírásait, cafatokra tépte és az apró darabkákat messzire hajította.

– Lord Lisle – szólította meg a lány, s fejét kecsesen oldalra biccentette, amitől a madarak díszes tollazata megrezzent. – Számtalan fogadás köttetett, hogy ön megjelenik-e a dédnagymama partiján.

Az oly ismerős hang hatására a Józan Ész lassan utat tört a zavarodottság sűrűjében.

Ez Olivia, mondta a Józan Ész, és sorolta a tényeket: az ő hangja, az ő szeme, az ő haja, az ő arca. Igen, más az arca, mert nőiessé lágyult. Az orcája puhább, kerekesebb lett. A szája teltebb...

Lisle hallotta, hogy az emberek beszélnek: az egyik megkérdezte, ki ő, és a másik válaszolt. De az egész olybá hatott, mintha egy másik, egy jelentéktelen vi-

lágban zajlana. Igazából nem látott, halott mást, csak Oliviát, nem tudott másra gondolni, csak rá.

Aztán meglátta a lány tekintetében a kacagó csillanást, észrevette a száj vonalának halvány felfelé kunkorodását.

Nagyot puffanva tért vissza a való világba, és biztosra vette, hogy becsapódás hangját még a hatalmas bálterem túlsó végében is lehetett hallani.

– A világért sem mulasztottam volna el – szólalt meg végre.

– Örülök, hogy látom – mosolygott rá a lány –, s nem csupán azért, mert megnyerem a fogadást.

Olivia lassú pillantással tetőtől talpig végigmérte, s pillantása nyomán Lisle bőre bizseregni kezdett, mintha a lány megérintette volna, és a forró bizsergés egyenesen az ágyékába szaladt.

Magasságos egek, ez a lány veszélyesebb, mint valaha!

Lisle kíváncsi lett volna, mi célt szolgált ez a pillantás. Olivia egyszerűen csak a hatalmát próbálgatja, vagy az összes hódolóját bosszantani akarja úgy téve, mintha Lisle lenne az egyetlen férfi a teremben?

Akármi is volt a cél, a lány kitűnő munkát végzett.

Ennek ellenére, ez már tényleg több a soknál!

Olivia nem kislány többé – ha egyáltalán volt valaha is az –, és ő sem kisfiú már. Tisztában van vele, hogy játsszák ezt a játékot. Lustán, ráérősen ismét szemügyre vette a lány keblét.

– Megnőtt – mondta.

– Tudtam, hogy gúnyolódni fog a hajamon.

Ahogy azt is tudta, hogy Lisle nem a hajára utalt. Olivia sohasem volt naiv.

De Lisle elérte a célzást, és engedelmesen a lány frizurájára emelte a tekintetét. Bár a hajviselet a legtöbb férfi feje fölé tornyosult, Lisle elég magas volt, hogy a madarak szemébe nézhessen. Biztos volt benne, hogy a többi nő is hasonlóan lehetetlen alakzatokba fésültette a haját. Miközben az utóbbi évtizedekben a férfdivat sokkal józanabb lett, a női mintha megőrülni látszott volna.

– Néhány madár szállt le a fejére – jegyezte meg Lisle némi szemlélődés után. – És el is pusztult rajta.

– Biztosan azt hiszik, a mennyekbe kerültek – szólt meg egy férfigang mellette.

– Nekem úgy tűnik, beállt náluk a hullamerevség.

Olivia futó mosolyt villantott rá. Valami különös történt Lisle mellkasában. Valami jóval lejjebb is történt, bár egyáltalán nem különös és nagyon is ismerős.

Lisle szándékosan elnyomta ezeket az érzéseket.

Nem tehet róla, mentegette magában Olivíát. Ilyenek született, Drámai DeLuacey minden porcikájában. Nem szabad magára vennie. A lány a barátja, a szövetségese, gyakorlatilag a húga. Lisle kényszerítette magát, hogy olyannak lássa, mint az első napon, amikor találkoztak: sovány, tizenkét éves lánykának, aki a vázlatfüzetével próbálta meg szétverni a fejét. Egy boszszantó, veszélyesen elbűvölő lánynak.

– Kifejezetten *önnek* öltöttem – közölte Olivia.

– Az egyiptomi Nemes Küldetés tiszteletére. A ruhám selyme a Nílus zöldjét idézi, ahogy ön ábrázolta a folyót a vízfestményein. A hajamhoz kénytelenek voltunk paradicsommadarakat használni, mert íbiszeket sehol sem találtunk.

Hangját lehalkítva, cinkosan Lisle felé hajolt, közelebbi és alaposabb betekintést engedve az ingerlően domborodó, alabástromfehér kebelre, amely pontosan úgy gömbölyödött, hogy beleférjen a férfiúi tenyérbe. Ilyen közletről Lisle még a bőrön megcsillanó, a teremben uralkodó hőség okozta vékony verejtékréteget is látta. Ahogy az onnan áradó női illatot is érezte, a nyirkos bőr és a könnyed virágillat veszélyes keverékét.

Olivianak figyelmeztetnie kellett volna, hogy a fene vigye el!

Gondolj a csupa csont, tizenkét éves lánykára! – tanácsolta magának Lisle.

– Szerettem volna úgy öltözni, mint azok a hölgyek, akik az ön által küldött, a síremlékek falán található festményeken láthatók – folytatta Olivia –, de azt *megtiltották*.

Az illattól és a *megtiltották* szó hangsúlyozásától Lisle agya eltompult.

Tények, mondta magának, *ragaszkodj a tényekhez, mint például...*

Hol vannak a lány szeplői?

Talán a termet megvilágító gyertyák halvány fényénél nem olyan szembetűnőek. Vagy talán Olivia bepuderezte a keblét. Vagy esetleg citromlével kifehéřítette volna őket?

Ne gondolj a keblére! Ez az út az örületbe visz. Mit is mondott? Valamit a sírkamrák falán látható festményekről.

Lisle kényszerítette magát, hogy a kőfalakon lévő sík figurákra gondoljon.

– A sírkamrák falain látható hölgyek a szó szoros értelmében nincsenek felöltözve. Míg élnek, úgy tűn-

het, hogy egy rendkívül vékony vászondarabba vannak szorosan beburkolva.

A ruha semmit sem bízott a képzeletre, s valószínűleg ez okozhatta, hogy Lisle-nak, aki jobban szeretett a tényekhez ragaszkodni, és a képzelet világát meghagyta a szüleinek, semmi nehézséget nem okozott Olivia új, nőies idomú testét elképzelni a vékony vászondarabba burkolva.

– Amikor aztán meghalnak – folytatta az értekezést –, túlóltöztetik őket, mivel tetőtől talpig több réteg vászonba csavarják őket. Egyik öltözet sem tűnik megfelelőnek egy angol bálteremben.

– Ön sohasem változik – húzódott vissza Olivia.
– Mindig mindent *szó szerint* vesz.

– Ha Lisle-ra bízunk a dolgot, elszalasztja a legkedvezőbb lehetőséget is – szólalt meg egy másik férfi hang. – Ahelyett, hogy bókolt volna a hölgynek, ahogy minden más férfi tette volna, hogy így nyerve el a hölgy kegyeit, ő elkalandozik valami unalmas előadásba a pogány szokásokról.

Igen, mert az biztonságos terület.

– Biztosíthatom, Miss Carsington, hogy a figyelmem nem kalandozott el – mondta Lisle. – Jelenleg csakis az öné.

Bár jobban szerette volna figyelmét annak a démoni lénynek szentelni, s kezét szorosan a nyakára fogni, aki ezt az arcot és testet adta a lánynak... mintha nem lett volna eddig is épp elég fegyvere. Csakis az ördög lehetett. Az utóbbi öt évben, amíg nem találkozott a lánnyal, az valami egyezséget köthetett. Kettejük egyezésében természetesen a Sátán húzta a rövideb-

bet, ahogy mindenki más járt volna a helyében, ha Olivával köt üzletet.

Agyának egy kis zugában megszólalt a hang, amely a sötétben ólálkodó haramiákra, kígyókra és skorpiókra szokta figyelmeztetni, és azt súgta: *vigyázz!*

De anélkül is tudta, hogy óvatosnak kell lennie, hiszen ismerte Olivát.

A lány veszélyes. Legyen feltűnő vagy gyönyörű, dús keblű vagy sovány, végzetes csáberővel rendelkezik. Könnyedén a bűvkörébe vonja az egyébként intelligens férfiakat, akiknek legtöbbször pedig már tanúja volt, hogyan döntött romlásba a lány más, hasonlóan intelligens férfiakat.

Lisle tudta ezt. Olivia levelei sok minden más mellett tele voltak *romantikus csalódásokkal*. Másoktól is hallott néhány történetet, mióta a bálterembe lépett. Igen, tudta, milyen a lány.

Csak azért zavarodott össze átmenetileg, mert férfi. Pusztán testi reakcióról van szó, ami teljesen természetes, amikor az ember egy gyönyörű nővel találkozik. Gyakran volt része ehhez hasonló élményben. Ez most csak azért hatott zavaróan rá, mert ezúttal *Olivia* volt a kiváltó oka.

Olivia, aki a barátja és szövetségese volt, sőt gyakorlatilag a húga.

Mindig is a húgaként gondolt rá.

És továbbra is így fog gondolni rá, mondta magának.

Egy kicsit meglepődött, ennyi az egész. Végül is, ő olyan ember, aki majd' minden napján meglepő dolgokkal, eseményekkel szembesül, és szinte ezek éltetik.

Loretta Chase

– A következő tánc az enyém – szólalt meg Lisle mellett egy férfi. – Miss Carsington nekem ígérte.

Olivia egy csattintással összezárta a legyezőjét.

– Majd egy más alkalommal táncolunk, Lord Belder – közölte. – Időtlen idők óta nem láttam Lisle-t, s hamarosan ismét itt hagy minket. Ő a legnehezebben megfogható ember a világon. Ha most nem táncolok vele, ki tudja, mikor adódik legközelebb alkalom? Lehet, hogy odavész egy hajókatasztrófában. Vagy megeszik a krokodilok, esetleg megcsípi egy skorpió vagy megmarja egy vipera. Belehalhat valami halálos kórba. Csak akkor boldog, tudja, ha az életét kockáztathatja azért, hogy minél többet tudjunk meg az ősi civilizációkról. *Önnel* később is táncolhatok.

Belder gyilkos pillantást vetett Lisle-ra, de aztán Oliviára mosolygott, és átengedte az elsőbbséget.

Lisle miközben a táncparketre vezette a lányt, végre megértette, miért lövik le egymást a férfiak miatta.

Mind Oliviát akarta, és ezen nem tudott változtatni; Olivia mindezzel tisztában volt, de nem törődött vele.